

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

Nu er det Vandretid -

NR. 8 * OKTOBER 1947 * 30 AARGANG

MAANEDENS VERS

*Hver Morgen takker jeg for Livets Gave,
den kostelige Gave,
naar jeg bag Nabotagets rode Skrænt
ser hvide Skyers skæve Tyrkerprent —
paa tværs
af Himlens Blaa et friskt henkastet Vers.*

*Hver Morgen takker jeg for Livets Gave,
den mærkelige Gave,
jeg skal igen den sære Verden se —
snart Træ i Blomst, snart Vintergræs bag Sne,
nu Regn,
nu Solen, som et mægtigt Gudetegn.*

*Aa, bare det at aande er en Gave,
en stor og dejlig Gave —
at gaa fra Sted til Sted paa karske Ben
langs Tjørnehegn og over Flisesten
og se
hvert dagligt Under SKABEREN la'r ske.*

*Jeg holder i min Haand den dyre Gave,
den altfor skøre Gave —
vor Livsens Stund er kun et stakket Sus,
derfor beskikked' jeg mit ganske Hus —
Aa, du,
vi kan ej standse dette rige Nu —*

*Det alt for korte Nu i Livets Have,
den kostelige Gave —
vi er som Blomster paa den vilde Tjørn,
snart skal vi doje Høstens barske Tørn,
hvert Nu
skal een Gang blive Mindet om et Nu.*
Aage Berntsen.

Kære Spejdere!

Dette Blad er saa fuldt af Rejsebreve, som det næsten kan være. Der er Beretninger fra alle Verdensdele — næsten da. Der er Trille, der over Afrika er kommet til Asien, der er en Spejder, der har været i Lejr i Amerika, der er mange, der har været i Norge, saa mange, at jeg ikke har

kunnet tage alle Beskrivelserne med, o.s.v., o.s.v. En Førertræner sidder i Øjeblikket paa Our Chalet i Schweiz og udveksler Erfaringer med ligesindede fra hele Jordkloden, Souschefen er rejst til England for at se paa alle Slags Spejderi dér. Og alle I, som læser dette, og jeg, som samler det, har det nok paa samme Maade. Vi synes pludselig, at Stuen bliver saa trang, vi lukker Værandadøren op og hører Aftenvinden suse i Havens Trætoppe, ser en Lygte glimte i den vaade Asfalt, — en Hund gør langt borte paa Vejen, og Tanken glider hen ad denne Vej, vi kender saa godt, henad andre smaa knapt saa velkendte Veje, irrer sig helt ud i det ukendte og tager paa Langfart ud til fremmede Steder, vi maaske engang var glade ved at gaa, og ud til alt det, vi allesammen vil saa gerne se.

Der er saa megen Uro i os allesammen i disse Aar, meget naturligt, fordi vi har været lukket inde under Krigen og har maattet holde den Vagabond nede, som er i de fleste af os — men ogsaa fordi man ikke andet end med Bekymring kan se paa, hvordan det staar til i Verden, den er saa ufredelig, at man ikke rigtigt ser, hvordan vi allesammen skal komme ud af al den Uvejsomhed. Forhaabentlig naar vi ud paa en enkelt af alle de Opdagelsesrejser, vi kan drømme om, og det gør saamænd ikke saa meget, om Færden saa ikke kommer til at gaa saa langt som til Amerika eller Madagaskar. Det vigtigste er heller ikke, hvor langt man rejser, som med hvad Sind man gør det. Om man evner at lukke af for Hverdagen og alle dens smaa Vaner og slidsomme Krav og give sig Eventyret i Vold, om man kan lukke Øjne og Ører op og fornemme med alle Sanser og prise Alla for Skabningens Mangfoldighed.

Jeg sender alle jer urolige min bedste Aftenhilsen. Lad os glædes over Vejrenes og Belysningernes Skiften over vort lille smukke Land og over vor daglige Vej; maatte vi evne at se de Eventyr, der møder os i hver en Sporvogn fuld af levende Menneskeskæbner og paa vort daglige Virkefelt. Hverdagen er fuld af det ukendte, det sjove og det uventede for den, som ikke er sløv.

Men derfor kan vi jo godt have Lov at drømme lidt. Og længes.

Sørensen

REJSEBREV FRA TRILLE-TEGNER

Haifa, ultimo August 1947.

Der er Krig i det hellige Land, væmmelig, lusket, snigende Krig, saadan som vi kun husker den altfor godt hjemmefra. Jeg troede ellers, jeg havde glemt, at der var Krig i Verden — eller det er maaske rigtigere at sige, at jeg *vilde* glemme det, at jeg rejste ud for at se noget godt og smukt og stort, jeg vilde bekræfte for mig selv, at det var der. Jeg har ogsaa mødt det paa hele min Vej frem, det gode og det smukke, selv om der har været smaa haarde, onde Glimt iblandt, Mindelserne om Krig og Ondskab. Men Glimtene var ikke haardere, end at de ligesom har fremhævet det gode.

Her i Palæstina er det omvendt. Her er det Glimtene af det vidunderligt smukke, som jeg heldigvis ogsaa har faaet, der fremhæver det modbydelige og onde.

Vi kom til Jaffa om Morgenens; vi laa paa Reden, da der hverken er Havn her eller i Tel Aviv. Foran os laa det hellige Land. Bag Byen laa Judæas og Samarias Bjerge og langt mod Nord i en Dis Bjergene i Galilæa. Vi fik Bæsked paa, at skulde vi gøre os Haab om at komme i Land, skulde vi tage ind med det samme, for der var saa mange Uroligheder, at det var tvivlsomt, om der vilde blive Lejlighed til det senere. Derfor tog jeg med det samme til Jerusalem, skønt jeg egentlig havde bestemt, at jeg ikke vilde det, fordi jeg var bange for at blive skuffet. Jeg var bange for, at alt det, man forbandt med Jerusalem, skulde være ødelagt af Arrangementer for Turister. Jeg vilde heller have været i Nazareth og ved Genesareth Sø og vandre rundt der for mig selv. Men jeg kom altsaa til Jerusalem, og mine værste Anelser slog til.

Men aldrig har jeg noget Sted set saa mange forskellige Slags Mennesker paa eet Sted eller i een By. Her var helt nordiske, lysblonde og i alle Nuancer ned til de mest blankpudsede sorte, her var Mongoler — vi havde for første Gang sat vore Ben paa Asiens Jord.

Længe sad jeg i Skyggen paa en Mur foran Davids-taarnet og bare saa paa Folk, der gik forbi, en Kavalkade, jeg aldrig vil glemme — høje, slanke, mørklødede Beduinere, skæggede Jøder med Slangekrøller ved Ørerne, Præster, Rabbidere i sorte Hatter, tilslørede Kvinder og andre i farverige, broderede Gevandter, Mennesker i Purpur og Mennesker i lasede Sækkelærredspjalter lappet med alle Kulører. Et smukt Pigebarn paa en 12 Aar gik flere Gange forbi mig; hun stolprede afsted i et Par altfor store, meget høje og skævhælede Sko og det mest vidunderligt frække lille Ansigt under et vilttert, sortkrøllet Haar. Jeg smilede til hende, da hun passerede for tredje Gang, en Venlighed, som hun kvitterede for ved at stille sig op med skrævende Ben og Hænderne i Siden og rækkende

noget saa inderligt Tunge ad mig med sammenknebne Øjne og Ansigtet helt knebet sammen over Næsen!

Naa, jeg maatte jo ned fra Muren, der var jo mere at se paa, men bedst som jeg gik gennem Bazarerne, kom en Panservogn med Soldater farende gennem Gaderne, netop som jeg passerede en Bygning, der var sprængt i Luften Dagen i Forvejen, og fra hvis Ruiner det endnu røg svagt. Her og der var Gaderne spærret af Pigtraad og Maskingeværreder. — Vi var et Par Stykker, der vilde se at naa frem til Betlehem. Gang paa Gang blev vi standset og nøje undersøgt af Soldater, før vi kunde fortsætte. Men Landet var smukt her, hvor Hyrderne vandrede som i Julenatten med store Flokke af Geder og Faar mellem Højene. Frugtbart var her ikke, alt var tørt og stenet og spillede i alle Nuancer af rødtligt og graagult. Vi naaede ikke frem, men maatte vende om, mens Solen stod lavt bag Højene og kastede store violette Skygger ud over det mærkelige Land.

Jaffa er en næsten ren Araberby. Naar Indbyggerne her havde overbevist sig om, at vi ikke var Jøder, var de baade hyggelige og morsomme, men noget nærgaaende og irriterende, naar jeg havde sat mig til at tegne, og de omtrent stod oppe paa Tegnebrættet for at se, hvad der skete. De fulgte hver Linie og hvert Penselstrøg med den dybeste mumlende Interesse og raabte op, naar de genkendte noget paa Papiret og satte deres snavsede Fingre lige midt i den vaade Streg. Een blev saa begejstret, at han greb Penslen ud af min Haand og afsatte alle Farveladens Farver paa sin brune Arm, hvorefter han gik henrykt bort!

Tel Aviv — Verdens nyeste og mest moderne By — brød jeg mig ikke om. For det første var den slet ikke pæn, og Folk var ikke særlig rare der — maaske fordi de antog os for Englændere, og *Tel Aviv* er en ren Jødeby, men ligger ikke længere fra Jaffa, end at man kan gaa fra den ene Bys Centrum til den andens paa mindre end en Time. Men selv om jeg ikke kunde lide Byen, fik jeg dog en af de bedste Dage paa Turen her, maaske fordi jeg for en Gang Skyld fik Held til at være helt alene. Omkring Byen var der Afspærringer, Pigtraadshegn og Vagtposter, men det lykkedes mig at komme uden om Byen og at komme ud paa en mærkelig Sandvej. Saadan set var den vist baade grim og kedelig, men jeg havde det dejligt og syntes, at den i Grunden var rigtig pæn. Solen bagte, Sandet var tungt og brændende, og Vejen var omgivet af gamle umalede Skure med knaldede Ruder og graa Plankeværker. Men Skurene blev sjældnere og sjældnere og afløstes af store Sandbunker for til sidst at ende i en stor, flad, blændende hvid Strand. Langt ude rullede og rullede Bølgerne ind mod Kysten og omkring Benene paa Fiskerne, som gik her med deres Garn.

En dejlig Eftermiddag tilbragte jeg her og maledede. Fiskerne kom af og til og saa paa. De satte sig paa Hug ved Siden af mig, paa samme Maade som smaa Børn i en

Sandkasse siddende paa hele Fodsaalen. De sagde mærkelige Ting paa et mærkeligt Sprog — og saa smilede de, og vi fortalte hinanden meget med Smil og med Fingrene og forstod hinanden godt.

Fra *Tel Aviv* sejlede vi til *Haifa*; nu skulde jeg op paa Karmels Bjerg og til Nazareth, ud at vandre paa Landet og fornemme. Men der var Pest i *Haifa*, og vi fik slet ikke Lov at komme i Land. Vi maatte nøjes med skuffede at ligge ud over Rælingen og se paa Karmels besungne Glans. Men een Ting til maatte vi se: de mange Emigrantskibe

Side om Side. Her laa „Exodus“, der havde 4500 Jøder med, hvoraf Halvdeelen havde siddet øverst paa Skibet og sunget Salmer, mens Resten kæmpede med Englænderne med kogende Tjære og Vand — indtil de maatte overgive sig, som saa mange andre. Hele Natten igennem mærker vi Drønet af Dybvandsbomberne, som Englænderne lader springe for at bekæmpe den jødiske Sabotage paa Skibe i Havnen. Lyset fra stærke Projektører glider uafbrudt ud over Havet og op over Himlen, og engelske Vagtskibe holder Øje med hele Havnen — det er sandelig ikke let at komme uset i Land her!

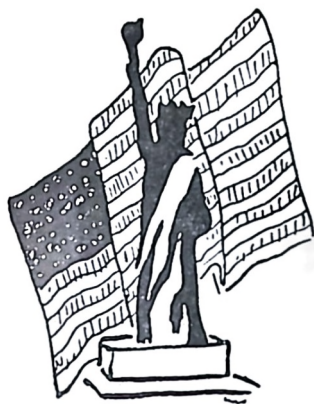
Jeg vil gerne bort fra Palæstina, hver Dag bringer sine Beretninger om ny Sabotage, raa Mord, stadige Arrestationer. Folk hader hinanden og er angst for hinanden i det hellige Land.

Jeg vil mindes den lille dejlige frække Tøs i Jerusalem, hende kunde jeg lide, og jeg havde fortjent, at hun rakte Tunge ad mig, og jeg vil med Glæde tænke paa mine Venner, de arabiske Fiskere ved *Tel Aviv*. Men ellers vil jeg helst videre og lade det hellige Land være det, jeg een Gang drømte mig til.

Trille.

Spejderne støtter Landsindsamlingen af Papir

Amerika kalder!

Uddrag af et Rejsebrev

Da jeg en kold Februardag kom hjem fra mit Arbejde, kom min Mor ud i Entréen, hev Overtøjet af mig, trak mig ind i Stuen og sagde: „Du skal tilbringe din Sommerferie i Amerika i Aar.“ — Jeg var helt stum, men Mor puffedes mig ned i en Stol, gav mig Førerbladet (som min Mor altid har læst, før jeg kommer hjem). Det var slaaet op paa en Artikel: „Hvem vil have en Chance for at komme til Amerika i Sommer.“

Saa kom der Fart i Tingene, jeg skrev til Spejderchefen og opremsede alle de gode Sider ved mig, jeg kunde komme i Tanke om, sendte det af Sted, og de næste Dage hentede jeg Postbudet flere Huse fra, hvor vi bor, og en Dag kom Svaret: *Det var blevet mig.* At jeg sprang flere Meter i Vejret, behøver jeg vel ikke at fortælle, og naar jeg sad i Toget paa Vej til mit Arbejde, kunde jeg høre Hjulene sige: „Jeg skal til Amerika, jeg skal til Amerika,“ igen og igen. Jeg skulde deltage i en international Lejr i Camp Barree i Pennsylvanien fra den 27. Juni til den 16. Juli, hvor der vilde komme en Repræsentant fra 26 forskellige Lande plus en fra hver af de forenede Stater. Efter Lejren var der Planer om Turistture rundt paa Østkysten af Amerika.

Den 6. Juni oprandt, jeg ankom til Göteborg og gik om Bord paa „Drottningholm“. Det var en stor Baad, men jeg fandt ret hurtigt Ginette fra Belgien og Birgit fra Sverige, som begge havde skrevet til mig i Forvejen om Følgeskab over Dammen. Vi blev, som Spejdere altid bliver, hurtigt kendt med hinanden og snakkede sammen paa en dejlig Blanding af *mest Engelsk*, Fransk, Svensk og Dansk — og det gik straalende — i hvert Fald med Sproget. — Helbredet kneb det derimod lidt med. Den første Dag gik det fint, men næste Morgen, da vi kom ud i en rigtig Storm, sad jeg paa Dækket sammen med Ginette. Vi forsøgte at lade, som om vi ikke saa, at der ustandselig var Trængsel ved Rælingen, men til sidst blev det for meget for Ginette, hun sluttet sig til de søsyges Rækker. Efter en halv Times standhaftig Modstand, kunde jeg heller ikke modstaa Fristelsen, men maatte hen og kigge paa Fiskene, — og saa led vi alle tre i 3 Dage alle Søsygens Kvaler. Men alt faar en Ende, og saa snart

vi var i Atlanterhavet, gik Søsygen over, og de sidste 7 Dage nød vi i straalende Solskin.

Endelig den 16. Juni ankom vi til New York. Kl. 9 passerede vi Frihedsgudinden, der hilste os i straalende Morgensol. 5 Minutter senere lagde en lille Baad til ved Skibssiden med Paskontrolmand plus, ak og ve, Pressefotografer og Journalister, de første i en tallos Række amerikanske Pressefolk, der forfulgte os overalt. Men — det var første Gang — vi var meget beærede, de fotograferede os fra alle Sider og udspurgte os om alt, — vi anede ikke, at vi 14 Dage senere skulde flygte i Rædsel, naar vi saa et Kamera.

Da Skibet lagde til ved Kajen, kom 2 af Staben fra de amerikanske Pigespejders Hovedkvarter om Bord, og saa snart vi havde faaet stemplet vore Pas, gik vi fra Borde og begyndte den endeløse Søgen efter vor Bagage i en kæmpemæssig Bagagehal. Omsider var alt i Orden, en kulsort, mægtig rar Negertolder havde klareret mit Gods og gjort det meget naadigt — og vi begav os ud i New York.

Heldigvis var Miss Abbate (den ene af de Ledere fra Staben, som kom om Bord) stadig med os, og i en brandgul Taxa med kulsort Negerchauffør gik det for fuld Fart gennem New Yorks Gader med Kurs mod Hovedkvarteret. Og fuld Fart i New York er ikke Smaating, her kører man baade den ene og den anden Vej udenom, enhver maa skotte sig selv. Vi kørte op ad 5. Avenue, og vi praktisk talt laa i Bunden af Vognen for at se Toppen af Skyskraberne.

Hovedkvarteret var paa 44. Gade, og vi standsede ved en meget elegant Skyskraber, der var lavet af noget, der lignede Marmor. Det viste sig, at den Afdeling, vi skulde til, kun var paa 6. Etage, saa vi maatte tage en Lokalelevator.

Det var nogle *meget elegante* Kontorer med elegante unge, hvad jeg vilde kalde „Spejderdamer“. Staben bestod af 400 af disse „Spejderdamer“, og det forekom mig, at vi blev præsenteret for de fleste. Alle faldt i Trance over min Spejderhat — de syntes, den var noget af det smarteste smarte — og at vi kunde tale Engelsk, syntes de var Verdens største Under. Vores Entré var med andre Ord helt god.

I et af Kontorerne ventede vore Værtinder paa os, min var en gift Tropsfører fra Long Island. Jeg skiltes med et bedroveligt Øjekast fra Ginette og Birgit, og drog af med min Værtinde, hos hvem jeg tilbragte de næste 12 Dage — og den Tid fløj af Sted. Der var fire Troppe i Farmingdale (Byens Navn), og Tiden gik med at stifte Bekendtskab med disse. Tropsførerne var alle gifte, havde eget Hjem og naturligvis Bil, og de arrangerede Frokoster og Middage, hvor jeg var Æresgæst og maatte holde Takktaler paa Engelsk — Skræk og Rædsel — naa, det gik nu meget godt, de lo i hvert Fald paa de rigtige Steder, naar jeg forsøgte at være morsom. De fortalte mig, at jeg maatte ikke tage deres Tropsprogrammer som Eksempel for hele Amerika, for de har ganske vist det samme Grundlag i hele Amerika, men arbejder paa forskellige Maader, fordi Landet er saa stort, at de ikke kan være i saa nær Kontakt med hinanden. Her arbejdede de ikke saa meget i Patruljer, som vi gør hjemme. De havde aldrig Patruljemøder, som vi har en Gang om Ugen — de havde altid Møder med hele Troppen paa een Gang, en Gang om Ugen — og rigtige Tropsture havde de aldrig, fordi de simpelthen ikke havde nogle Marker og Skove i Miles Omkreds. Vi befandt os, skønt 50 km fra selve New York City, stadig i Byomraadet.

Det værste var, at der hver Morgen sad en Journalist og en Fotograf og ventede paa mig. De første Dage var jeg meget beæret, men derefter tror jeg nok, jeg lignede en overfeteret Filmsstjerne, naar de dukkede op, for jeg var ærlig talt dødtræt af altid at svare paa nøjagtig de samme, ikke altid lige intelligente Spørgsmaal; men til sidst kunde jeg bare stille mig selv ind paa en bestemt Bølgelængde, og uden at tænke over det svare paa deres Spørgsmaal, næsten før de havde spurgt. Et af de Spørgsmaal, der altid gik igen var, hvilken Filmsstjerne jeg syntes bedst om . . .

Den 28. Juni mødtes jeg i New York med de andre 25 Udlændinge. Vi overnattede alle paa et Hotel, og det blev ikke til megen Søvn den Nat. Vi maatte naturligvis straks stifte Bekendtskab med hinanden, og inden Morgen gryede, syntes vi alle, at vi havde kendt hinanden hele Livet. Næste Dag drog vi af til Camp Barree i Pennsylvania.

Undervejs gjorde vi Ophold i Harrisburg, hvor vi straks paa Stationen blev indfanget af nogle Radiofolk, og mens Pressefotografer lynskød os fra alle Sider, sagde vi alle et Par Ord i Mikrofonen. Vi havde kun 2½ Time i Harris-

burg, saa det gik i susende Fart i Taxies til en Mrs. McCormick, der havde inviteret os til Frokost i sit Kæmpehus, en pragtfuld Park, for at vi kunde mødes med Pennsylvaniens Guvernør. Baade derud og paa Tilbagevejen blev vi eskorteret af Politi for at kunne gaa lige igennem Færdselen, — jo, vi var skam prominente Personer og følte os som Prinsesser. Naa, efter den meget fine Frokost kom vi paa Toget igen og naaede Huntingdon Kl. 17, hvor et nyt Hold af Radiofolk fra en anden Station ventede os, og lige saa mange Pressefotografer. Her blev vi hentet i private Biler og kørt til Camp Barree.

Straks ved Ankomsten fandt jeg Donna Ann Dugger fra Alabama, som jeg havde korresponderet med. Hun førte mig til vort Telt, hvor vi boede sammen med Roselyn fra Mississippi.

Lejren var beliggende ret højt i Alleghany Bjergene med en lille Bjergsø, der var indrettet til Svømmebasin. Foruden Lejrdeeltagerne, 26 Udlændinge plus en Repræsentant fra hver af de forenede Stater, var der en Lejrstab paa omkring 25, saa vi var ialt i Lejren ca. 100.

Vi var opdelt i Troppe, der levede ret fjernt fra hinanden, vor Trop var højt oppe i Klipperne. Vi boede i Telte, store, brune Telte, vist nærmest hvad vi vilde kalde Militærtelte, med rigtigt Trægulv og rigtige Senge med Madrasser og Lagner. I mit Telt var vi altsaa kun tre, som Regel var der fem i hvert Telt, 4 Amerikanere og 1 Udlænding. Alle Troppe spiste sammen i et stort Bjælkehus, hvor der var Køkken med elektrisk Komfur, hvor en speciel Køkkenstab lavede al Maden. Her var ogsaa en stor Spisestue, og desuden havde Lejrens øverste Ledere deres Værelser med tilhørende Badeværelse.

Alle de amerikanske Piger havde været i Lejren i tre Dage, da vi ankom, og den første Aften havde vi Velkomstbaal, hvor vi blev overrasket med en Velkomsttale i hver Sproggruppe, holdt af forskellige sprogbevagede Piger. Der var en Tale paa Spansk, Fransk og den skandinaviske var paa Norsk.

De Nationer, vi repræsenterede, var: Belgien, Frankrig, Newfoundland, Schweiz, Haiti, Bermuda, Columbia, Guatemala, Philippinerne, Curacao (fra de tre sidste var der 2 Delegerede), Puerto Rico, Guadeloupe, Luxembourg, Holland, Sverige, England, Canada, Norge, Britisk Honduras, Cuba, Brasilien, Trinidad, Grækenland og Danmark.

De første Dage gik med at blive bekendt med hinanden. Det var ret vanskeligt for os Udlændinge at lære alle de forskellige, vanskelige amerikanske Navne. Vi vilde helst kalde dem ved deres Stats Navn, og Amerikanerne syntes, det var nemmere at kalde os ved vore Landes Navne, men det blev strengt pointeret fra Lejrledelsen, at vi ikke maatte betragtes som et helt Land, men som et Individ, der havde sit eget Navn.

Vore Lejrpligter var ikke strenge, al Mad blev jo lavet til os, den eneste Køkkenpligt, vi havde, var en Gang om Ugen at agere Opvarterske. Hvert Bord i Spisesalen vaskede sin Opvask op. Hver tredie Dag havde vi Latrin-vagt, d. v. s. skure Latrin, men det var ikke den Slags Latrin, som vi har i Lejr, det var smaa nette byggede Huse, en anden Lejrpligt var at samle Papir paa Troppens Omraade, men alle disse Pligter tog ikke lang Tid.

Vi stod op Kl. 7, Morgenmad Kl. 7,45, derefter gik vi til vore Troppe og udførte vore Lejrpligter. Svømning eller Diskussion Kl. 10, Frokost Kl. 12, Hviletime Kl. 14—15. Derefter eller Svømning eller Diskussion, Aftensmad Kl. 18, Lejrbaal Kl. 20, og Ro Kl. 22,30.

En Ting, jeg holdt meget af, var Diskussionerne, hvortil der før Lejren var tilsagt Indledere, og efter Indledningen var Ordet frit. Her fik man Meninger om Emnet fra alle Verdenshjørner, det var morsomt at høre de forskellige Accenter, og de amerikanske Pigers forskellige Dialekter. Nogle af disse Diskussioner var: Seniorarbejde Verden over, Hvordan kan vi styrke den internationale Bevægelse, Hvordan kan vi overvinde foruddannede Fordomme, Lejrliv over hele Verden, U. N. og dig selv. Det var vældig gode Diskussioner, vi fik en Masse ud af dem og erfarede, at vi faktisk har de samme Problemer overalt. Vi kunde have brugt meget mere Tid til disse Diskussioner, og sommetider samledes de interesserede efter Sengetid og diskuterede videre, naturligvis uden Chefernes Vidende.

En hel Del af vores Tid gik med „Publicity“. Der var næsten altid Journalister og Fotografer i Lejren, Filmsfolk tog to hele Dage, og vi havde mindst een Radioudsendelse om Dagen. Naa, vi blev vant til det og nød de pragtfulde Dage.

En Dag havde vi en Udflugt i store Busser rundt i Bjergene, mange Steder gik vi saa højt, at det susede i Ørerne. Hovedpunktet i Turen var, at vi besaa en Swamp, det er en Slags bundløs Jungle. Der var lavet Svellegange ind i den specielt for os, og en Professor fra Pennsylvaniens Universitet viste os insektædende Planter bl. a. Soldug. Dagen endte hos en norsk Familie, hvor vi fik rigtigt gammeldags svensk Smørgaasbord.

Om Aftenen havde vi ofte Folkedans, hvor de forskellige Lande dansede og underviste i deres specielle Danse. Jeg brillerede med Sekstur, som alle var vanvittig begejstrede for, og „Den toppede Høne“. Mere eksotisk var Brasilien, hvis Repræsentant var meget køn — hun dan-

sede til smeltende Musik i en pragtfuld, hvid Kniplingskjole, og Filippinerne, som dansede i Mørke med smaa Olielamper i Hænderne og en paa Hovedet.

En Dag havde vi Lejlighed til at lave Mad selv, i hvert Fald i vores Trop. Morgenmad blev lavet af Curacao, Middag af Norge og Danmark, England sørgede for Te,

og Frankrig lavede Aftensmad. En anden Dag havde vi fantastisk travlt med at lave Julegaver, for vi havde planlagt et Juleelskab. Jeg lavede et rigtigt dansk Juletræ med flettede Hjerter, vi fik engelsk Julepie, vi havde en Julemand, klædt i rødt og med langt Skæg — han er vist international — og de forskellige Lande fortalte om deres Julekikke.

Den 4. Juli havde vi Besøg af de amerikanske Pigespejderses Præsident, Mrs. Ferguson, som var vældig sød. Hun deltog i vort Lejrbaal og holdt en mægtig god Tale til os. 2 Dage senere havde vi Besøg af alle Seniorspejderne fra hele Pennsylvanien. Vi havde Lejrbaal sammen med dem, og hyggede os vældigt.

Men den bedste Tid havde vi næsten, naar vi kunde gaa rundt i de andre Troppe og gore os rigtig bekendt med hinanden; og hvor fik man mange gode Venner. Naturligvis var vi Udlændinge allerede godt bekendt, men det er lidt svært lige paa een Gang at blive bekendt med de forskellige amerikanske Piger, som i Løbet af kort Tid var man Ven med alle, og hvor var det pragtfuldt at mærke Kammeratskabet mellem saa mange forskellige Nationer og Stater.

Ingen kendte jo hinanden før Lejren. Der var *een* fra hvert Land, og *een* fra hver Stat, og de var lige saa fremmede for hinanden, som vi Udlændinge var, for Amerika er saa stort, at nogle af dem havde rejst lige saa langt som jeg for at komme til Lejren.

Jeg tror, vi alle syntes, det bedste var de store Lejrbaal. Efterhaanden lærte vi hinandens Sange, Tapto blev paa Omgang sunget paa alle Sprog, mens Jacqueline fra Frankrig formede de sidste Gløder til et pragtfuldt Kors, efter de franske Spejderses Skik. Baalene fik ogsaa en særlig Stemning, fordi det derovre var bælgmød Nat, naar Klokkeren var 21.

Dagene fløj af Sted, pludselig var de 17 Dage gaaet, og det sidste Lejrbaal kom. Vi sang alle de Sange, vi havde

Bodil Schröder.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tænk, nu ligger her nogle skotske Adresser og venter paa jer. De er paa Seniorer, 17—18 Aar, — den ene er Søspejder.

En katolsk, belgisk Student vil gerne korrespondere paa Fransk eller Engelsk. 3 Spejdere fra Australien, 12, 14 og 15 Aar, den 12-aarige heder forresten Poulsen, vil gerne i Lag med jævnaldrende danske Pigespejdere. Ligeledes 15—16-aarige Amerikanere og Englændere paa 12, 13 og 19 Aar.

En Adresse ligger mig særligt paa Sinde. Den stammer fra en ungarsk Fører, som i sin Tid oprettede den første Trop i Ungarn; hun har nu mistet alt, ogsaa de Adresser, hun havde; jeg synes, det maatte være en god Opgave for en voksen Spejder at forsøge at vise sit Spejdersinde-lag ved at tage en saadan Brevveksling op.

Hollandske Spejdere i flere Aldre ønsker pen-
friends, den før omtalte Polak, en finsk Patrulje-
fører paa 19 Aar søger danske Skrivekammerater
til sig selv og sin Patrulje, og ligeledes en lille
Finne paa 11 Aar.

Desuden har jeg liggende nogle fine Kalendere fra Kalifornien, — der er tre igen; hvem skriver efter dem?

Hvis jeg ikke har en passende Adresse at sende jer, vil der altid gaa lidt Tid, inden der kommer et Svar fra det ønskede Land. Husk det!

Fromse.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Den 24. Maj var der stort Spejderbryllup i Struer.

Divisionsass. for Hededivisionen, Inga Strand, blev viet til Tropsførerer for de gule Drenge i I. Struer.

Tyve Minutter før Brylluppet skulde begynde, gik to Rækker Spejdere med Faner i Spidsen ind i Kirken, den ene Række var Drengespejdere og den anden Pigespejdere, alle var i Galla.

Spejderne stillede sig saa alle med Front imod hinanden for at danne Æresvagt for Brudeparret. Lige efter, Spejderne var kommet ind, kom Brudgommen, og Gæsterne kom nogle Minutter senere; endelig kom Bruden, som alle Spejderne var meget spændt paa at se.

Efter Vielsen gik Brudeparret ud gennem Spalie, som de mindste Pigespejdere dannede med Patrulje- og Tropsstanderne.

Alle Spejderne syntes, det havde været en meget stor Begivenhed.

Vinderen blev:

Annelise Schellenberg, Fyrhøjvej 14, Kongens Lyngby.

Der indkom ialt 6 Løsninger — det var alt for faa — var Opgaven for svær, eller har I haft for travlt i Sommerferien?

Kun een Losning var helt rigtig — en enkelt havde glemt Maalestok — en anden havde kun to Huse paa den Vej, der gaar i Retning: Nordøst — og en kunde ikke huske Signaturen for Mose o. s. v.

Præmien — en Bog: Aarets Gang i Naturen — er sendt ud til Vinderen.

Lil.

PRÆMIEOPGAVE

1. Nu kan Orgelet igen spille.	6. Hvad vil du have til Middag? — du kan faa
2. Du er en Lurifax, Esther!	Ben, Raager, Duer eller Frikadeller.
3. Han stod paa Ski ved Siden af Huset.	7. Sko den selv, den Hest — det er ikke vanskeligt.
4. Rens Saaret godt — der kan let blive Ar —	8. Fuglen er tam, Erik — aldeles tam.
husk det!	9. Lad Frank ri Gardinerne sammen, saa skal jeg
5. Han paastod at kunne aabne en laaset Lem;	sy dem paa Maskine.
vi gætter paa, at det er umuligt.	10. Den Fløderand er skilt ad.

Her ser I en temmelig vanskelig Opgave — d. v. s. selve Opgaven er ikke saa vanskelig — men hvordan skal den løses? Naar I har fundet ud af det, kan I let klare Opgaven. Den er, som I ser, delt i to Dele, og begge Løsninger skal indsendes. — Løsningen skal indsendes til Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense, inden den 1. November 1947, og der vil saa blive trukket Lod mellem de rigtige Løsninger.

God Fornøjelse! Jeg haaber, der kommer rigtig mange Løsninger.

Lil.

En Historie om en Aare — og en virkningsfuld Besvimmelse

Det synes at være en almindelig Opfattelse, at Havet omkring Danmark først er opdaget af Pigespejderne i de allersidste Aar, en epokegørende Opdagelse, gjort af Sopspejderne. Naa, den Hæder skal vi heller ikke tage fra dem, men der har nu ogsaa før deres Tid været Spejdere, som nu og da stak Tærne i Vandet og som saagar forsogte sig med Aarer og den Slags maritime Foreteelser.

Akelapatruljen havde f. Eks. en hel Sommer gaaet til Svømning og Livredning hos Sergent. Madsen, der raabte sine Kommandoer udover den lille grønblaa Badeanstalts Bassin med en saadan Vældighed, som om vi smaa 7 Akela'er var en hel Hær af svedende Rekrutter — og ikke smaa, nette Piger. Naa, en hel Del fik vi jo svømmet den Sommer — ogsaa ud i Storstrømmen, hvor vi paa ingen Maade maatte komme hverken for Sergenten eller dem hjemme — og vi dykkede indtil Vanvid efter den Sæk Sand, der skulde forestille det livløse Legeme, der skulde reddes, saa vi kom op med Næse, Ører og Haaret fulde af Vand, gispende og prustende og til sidst med Svømmehud mellem Tærne. Saavidt jeg husker, endte det med, at Sergenten sagde, at vi var umulige, og at Tropspeter sagde, at vi var flinke, og at vi skulde have en Plade af ægte Solv paa Bæltet, fordi vi havde arbejdet saa energisk og nu virkelig var Livreddere!

Vi havde ogsaa roet en Del den Sommer, men den første Langfart kom vi først ud paa i Efteraarsferien. Det var et dejligt mildt Efteraar, og Trærne, der naaede helt ned til Kanten af det lille Hav, var netop i deres alleryldneste Glans. Det var ret et Vejr til en god Udflugt. I Baaden pakkedes Proviant af forskellig lækker Art, en Gryde til at koge Kakao i o. s. v., o. s. v., og Mandskabet bestod af Fniseras, Divi, Gudrun, Korporalen og undertegnede, og som Passagerer havde vi en jævnaldrende Gæst, der boede hos mig; hun hed Daisy, hvad hun ikke kunde gøre for, havde lidt fine Fornemmelser og var i det hele taget lidt for fin til at tage paa Færd med os andre. Men uden Daisy var det slet ikke blevet til nogen Tur, for saa maatte jeg, der havde Adgang til Baaden, og som jo iøvrigt dog stod som en Slags Fører for dette demokratiske Samfund, slet ikke tage afsted. Altsaa roede vi ud med fire Mand ved Aarerne, en ved Roret og Daisy spisende Flødekarameller og tørrende Fingrene af i sine hvide Sportsstrømper og med smaa Hvin og smaa Fnis og svingende med sine lange Fletninger med store lyserøde Sløjfer i — i Forstavnen.

Det gik legende let henad det lille Havs meget smaa-krusede Morgenoverflade, og Verden var som sagt dejlig at beskue, om man altsaa ellers havde Tid og ikke var Galejslave eller ansvarsbevidst Styrmand. Vi havde ikke været os selv lig, om vi ikke under Sejladsen havde leget

Alverdens Lege: En Tid lang var jeg Columbus og de andre de knurrende Spaniolere eller Portugisere, der vilde have *Pinta* til at vende om. En anden Overgang var vi Indfødte paa Amazonfloden. Og en lang Tid forlystede jeg Mandskabet med at deklamere Terje Vigens med en saadan Henførelse, at Sejladsen gik i Staa og jeg tabte Styrepinden, eller Rorpinden eller Rattet eller hvad den Ting nu hedder, i Vandet — netop paa det mest dramatiske Sted, hvor Mylady raaber „Anna, mit Barn“ i sin Nød! Herover forfærdedes Daisy indtil Hysteri og maatte trostes, hvilket forsinkede Indfangelsen af Pinden meget — men alle blev reddede og kom ikke saa meget længe efter til vort Bestemmelsessted. Vi vilde have spist ved Stranden, men det var imidlertid begyndt at blæse lidt op, saa vi tyede op i Skoven for at finde et læfuldt Sted til Kakaokogning og Madlavning.

Aah, der er dejligt i den Skov ved Bakkebolle. Ogsaa om Foraaret forresten, naar de blaa Anemoner blaaner og lidt senere, naar Gøgeurterne aabner for deres orkidéagtige Blomster. Men ogsaa nu fandt vi nemt et godt Sted, hvor vi kunde tænke os, at man maaske nok uden at gøre nogen kede af det eller ophidsede kunde være bekendt at gøre en beskeden Ild. Lidt privat ophidsende for mig var det, at jeg opdagede, at jeg kun havde to Tændstikker i den medbragte Æske, men jeg besluttede ikke at sige noget om det, og det var en udmærket Taktik. Der blev en Ild. Værre var det rent kakaomæssigt, at Daisy i Nævenyttighed væltede det halve af Mælken, og at vi havde glemt Sukker. Divi, som var saa god til Baging, gjorde nogle Rugbrødshorn paa Pind (saadan saa de ihvertfald ud); de smagte dejligt, syntes selv Daisy, der hele Tiden tørrede sine Fingre af i et lysegraat Overstykke, som efterhaanden bar Spor af Kakao, Æg, Marmelade og foraskede Brødstriber.

Paa en dejlig lille Tur i Skoven opdagede vi heldigvis for sent, at der maatte ikke samles Brænde, ikke tændes Ild, og man i det hele taget ikke maatte færdes i den Del af Skoven, hvor vi havde haft det rart, uden særlig Tilladelse, hvorfor vi fandt det raadeligst at skynde os ned til vor Konebaad.

Vi havde nok lagt Mærke til, at det suste vældigt i Trætoppene, da vi var i Skoven, men havde ikke tænkt særligt over dette i vort Land saa almenkendte Fænomen — men da vi kom ned til det lille Hav, var der vældigt Skum paa Bølgerne og en skrap Storm lige imod os. Naa, for det første havde jeg jo lovet min Far, at Baaden skulde komme hjem, og for det andet var vi ikke saa ukyndige, at vi ikke vidste, at det var bedre at have Bølgerne imod os end paa Siden, saa vi entrede Skuden.

Det blev en skrap Tur, jeg er lige ved at tro den skrap-

peste, Patruljen har haft. De smaa lette Vabler, vi havde faaet af den uvante Roning paa Vejen ud, blev hurtigt til store Vabler, som gik smertefuldt itu. Daisy sagde, at hun fros og fik efterhaanden alle de Vindjakker om sig, vi havde. De, der roede, kunde sagtens holde Varmen, men for den ved Roret var det en kold Tørn. Vi skiftedes naturligvis, ihvertfald til at begynde med, men hver Gang vi skulde balancere fra Aarerne til Roret, vippede og bølgede vor lille Skude saa faretruende, at Daisy skreg i sin vilde Havsnød, og Blæsten og Strømmen førte Baaden mange Favne tilbage under Manøvren, og saa opgav vi det. Det var ogsaa, som om det gjorde endnu mere ondt i Vablerne og Laserne, naar man havde haft en Pause og i Kulden var blevet stiv i Hænderne. Der var Stunder, hvor jeg syntes, at vi overhovedet ikke flyttede os i Forhold til Stranden indenfor. Men lidt maa vi jo dog være kommet frem, for efter tre Timers uafbrudt Roning var vi dog naaet saa vidt, at vi var kommet ind i lidt Læ, da vi var kommet til Norets Munding. Og saa tabte Divi en Aare, der med Strøm og Storm og Bolgeskvulp hurtigt fjernede sig ud af Rækkevidde. Jeg gjorde op med mig selv, om vi skulde forfølge den — men jeg turde ikke, det var ved at tusse nu, og vi maatte være hjemme, inden det blev rigtig mørkt, og alle Kræfter var opbrugt. Vi maatte saa lade den ene Aare hvile og mase de sidste Par Hundrede Meter med de to.

Da vi kom frem til Baadebroen, stod den under Vand, jeg tror under $\frac{3}{4}$ Meter, og Baaden skulde fortojes yderst ude. Ansvar var mit for Baaden og Patruljen og Daisy (og den undvegne Aare); jeg følte det smertelig tungt og roede den saa tæt ind under Land jeg kunde, saa de fleste kunde komme nogenlunde tørskoede i Land. Nogenlunde. Og saa fulgte et drøjt Kvarter med at fortoje Baa-

den ved dens sindrige Mekanisme med lasede iskolde Fingre, mens den hele Tiden af al Magt vilde drive sin Vej igen. Og efter denne Bedrift af praktisk Snilde, maatte jeg hoppe i det meget friske Vand og, mens Stormen sukede og hvinede om Ørerne paa mig, soppe ind ad den under Vand staaende Bro.

Vi tog Afsked med hinanden, lidt beklemte og dødt-rætte og alle indstillede paa mange Bebrejdelser og Udskældninger hjemme. Jeg ikke mindst. Jeg hankede op: den lidt snoftende Daisy, der nu mere end nogensind- var klar over, at Spejder, nej Tak, det skulde hun ihvertfald ikke være, og saa gik vi hjem. Her viste det sig, at min private Far havde været meget bekymret, og at han regnede en tabt Aare for intet imod vore unge frelste Liv. Ydermere viste det sig, hvad jeg havde glemt, at der skulde være Middagsselskab om 20 Minutter, og at Husets unge Datter, ikke alene naturligvis, skulde være klædt om til den Tid, men ogsaa havde lovet at være meget sod mod den unge ikke saa meget morsomme Kandidat, som hun skulde have til Bords. Det er ikke saa meget nemt at trække et Par Silkestrømper paa iskolde og gennemvaade Ben, men det lykkedes. Det lykkedes ogsaa med pinde-stive Fingre at knappe en Kjole i Nakken, hvorimod det ikke lykkedes at gøre noget ved de lasede Hænder, som baade sved og dunkede.

Paa Slaget 6 traadte jeg ud af min Dør og fandt Daisy veloplagt i en Sky af lyserødt og med kridhvidt Pudder paa Opstoppernæsen og underholdende Alverden om den grufulde Tur, vi havde været paa. Jeg hadede hende indtil Grænsen af Mord — og saa gik vi til Bords. Det var et nydeligt Bord med mange Blomster og Lys, men Lysene flimrede saa underligt og Blomsternes Farver bølgede og væltede rundt mellem hinanden. „Har Frøkenen været til mange Baller i Aar?“ spurgte Kandidaten, og det naaede ind til mig gennem Taager og sejlede Kloder, og jeg svarede med en Stemme, som godt kunde høre hjemme i en anden Tidsalder eller paa en fjern Klode, at Sæsonen jo ikke rigtig var begyndt endnu! Pause. „Om Frøkenen red meget?“ men det kom saa langt væk fra, og Verdenen sejlede hurtigere og hurtigere og Lysene svingede rundt og alting sejlede — og pladask der laa „Frøkenen“ nok saa net, for første Gang i sit Liv besvimet — og besvimet i Kandidatens Arme! Det maa have været saa nydeligt sat op som et Stykke fra Firserne!

Det blev en Angina af det helt store Format, og derfor husker jeg ikke mere om den, undtagen, at jeg svor paa, at vi skulde ikke være Sospjedere.

Og det Løfte har jeg ihvertfald holdt siden.

Akela.

EN SPEJDER REJSER TIL

Holland

Hvad tænker man, naar man brændende ønsker at komme til Holland, og man en Dag hører, at Loddet er faldet paa een? Jeg var ellevild af Glæde — det har man nemlig Lov til at være, naar man er 16 Aar — da det først gik op for mig, at det var Virkelighed, at jeg skulde være den heldige. —

Tankerne begyndte naturligvis straks at vandre, jeg skulde kunne lidt Tysk, jeg lagde Vægt paa, at der stod lidt, og tænkte ved mig selv, at hvad jeg ikke kunde klare paa Tysk, det kunde jeg nok paa Engelsk, og Resultatet var ogsaa, at de, der kunde Engelsk, ønskede ikke at tale Tysk, og derfor brugte jeg mest Engelsk under mit Ophold.

Forberedelserne var naturligvis meget spændende med at arrangere Rejse m. m. Efter at have opnaaet Englændernes Tilladelse til at rejse gennem Tyskland, tog jeg af Sted den 20. Juli med „Scandinavien Express“ Klokken 23,55 fra Københavns Hovedbanegaard. Hvor var det spændende at se Ekspresen oprangeret med gennemgaaende Vogne til Hock van Holland, Brüssel og Paris med et stønnende Lokomotiv for, som nærmest stampede af Utaalmodighed for at komme af Sted.

Naturligvis var jeg lidt beklemmt ved Tanken om, hvordan det skulde gaa, men jeg kastede mig ud i det, og det gik da ogsaa meget godt.

Jeg steg af Ekspresen i Hengelo med 3 Timers Forsinkelse. Jeg var næppe steget af Toget, før Besværlighederne begyndte, mit eneste Holdepunkt — min Kuffert — var forsvundet. Jeg var grædefærdig og til sidst var alt Personale paa Stationen forsamlet for at løse Gaaden, og med Stationsforstanderen i Haanden løb jeg fra Sted til Sted med 30 Æg under Armen og en rædselsfuld stinkende Ost i Rygsækken for at eftersøge mine Ejendele. Jeg talte Engelsk, jeg talte Tysk, men opdagede til sidst, at de forstod mig næsten bedst, naar jeg talte Dansk. Til sidst kom den frelsende Engel i Skikkelse af en 16 Aars Dreng, som kunde lidt Engelsk og gav mig Besked om, at Kufferten vilde komme om et Par Dage.

Jeg tog videre til Unshedé, som var mit Bestemmelsessted, hvor jeg blev afhentet af Spejderne og kørt til Boekelo. Modtagelsen var enestaaende og mine Værter var rørende, og de inviterede mig til at bo 8 Dage længere i Holland end beregnet, hvilket jeg tog imod. De vidste ikke alt det gode, de skulde gøre for mig, blandt andet kørte de mig 500 km i Bil for at vise mig Amsterdam.

En Aften inden Lejren deltog jeg i et Tropsmøde, for at jeg kunde lære Spejderne at kende. Hele Mødet var lagt an paa, at jeg skulde lære hollandske Forhold at kende gennem Spejdernes Opgaver.

Dagen oprandt, da vi skulde i Lejr, som blev en mægtig Oplevelse for mig. Af andre Lande var Schweiz og

Frankrig repræsenteret, og her kan jeg fortælle, hvor rørende hollandske Pigespejdere fra den indbydende Trop bar sig ad. De havde alle i Lobet af det sidste Aar samlet Penge og Rationeringsmærker sammen, saa de kunde dække vort Lejrophold, og jeg beundrer Tropsføreren, „Kavré“, for det Initiativ hun har taget.

Vi kørte til Lejren den ca. 80 km lange Tur i en lejet Rutebil. Lejrpladsen laa ved Arnhem nær Rhinen, og Teltene slog vi op paa en Hede, netop paa Slagmarkerne, hvor de engelske Faldskærmstropper sprang ud, og som bekendt kom kun en Tiendedel levende fra Tyskernes morderiske Ild. Vi var en Dag henne og se Kirkegaarden for de 16,000 faldne Englændere — et meget sorgeligt Syn. — Livet i Lejren adskilte sig naturligvis meget fra de danske Spejders Lejrliv, og alt var meget interessant at opleve.

Hvad der er fælles for de 2 Korps, er Arbejdet for det gode Kammeratskab. F. Eks. lægger de ikke den samme Vægt paa Lejrarbejder som herhjemme, men der er betydelig mere Fantasi i de Ting, hvormed de beskæftigede Pigerne i Lejren, og som Følge heraf gaar Pigerne med større Iver og Spænding til Opgaverne. Man mærker, de er ude paa Eventyr.

Vi havde f. Eks. et Patruljeløb, hvor vi skulde snige os af Sted med Buske paa Ryggen, rulle ned ad Skraaningen, vade gennem Aaer, forcere høje Gærder og til sidst finde Tropsføreren og bagbinde hende. Særlig oplivende Moment var de Poster, hvor der blev uddelt Bolsjer og Chokolade.

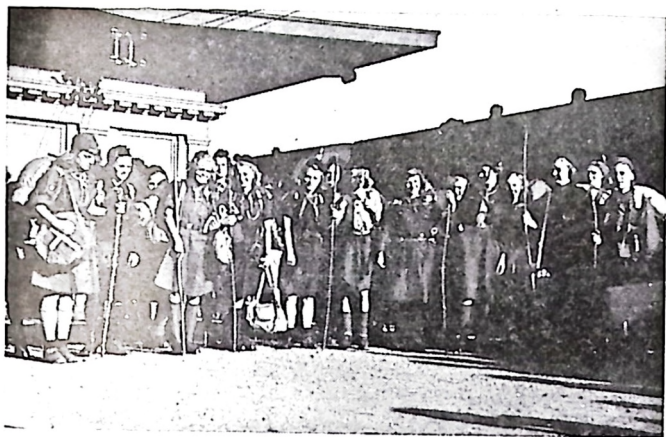
Morgenparaderne var meget højtidelige, hvor vi hejste de repræsenterede Nationers Flag samt Verdenspigesspejderflaget. Ligeledes Lejrbaalene var meget stemningsfulde; det var hovedsagelig Sange, vi underholdt hinanden med, idet det var den bedste Maade, hvorpaa vi kunde tolke vore Følelser overfor hinanden. Hollænderne sang som smaa Engle, de er meget musikalske. — Kammeratskabet blandt os var glimrende, og jeg følte mig godt hjemme hos dem. Fra Lejren havde vi mange dejlige Udflugter, saasom til Rhinen og Museer.

Det var med Vemod, vi brød Lejren, for der var saa mange gode Venner, man skulde tage Afsked med, og selvom jeg blev opfordret til at komme ned og besøge dem igen til næste Aar, er det vel tvivlsomt, om jeg ser dem igen; men Forbindelsen med dem vil jeg i hvert Fald holde vedlige og haaber at se nogle af dem i en dansk Lejr.

Jeg vil haabe, at mange af mine Spejderkammerater maa faa den samme Oplevelse, som jeg har haft, og jeg er meget taknemlig overfor dem, som har været med til at skabe mig denne uforglemmelige Oplevelse.

Anna-Lise Balslow,
„Birgitte Gjæs“ Trop,
Hillerød.

I Lejr hos Norges K.F.U.K.-Spejdere

Fra Norges K.F.U.K.-Spejdere modtog *Det Danske Pigespejderkorps* i Vinter Indbydelse til at sende et Hold paa 20 Pigespejdere til Landslejren, som skulde afholdes i Juli Maaned ved Eidskog. III. Odense Tropa fik denne Chance — som var en *meget stor* Chance — idet det blev en enestaaende Oplevelse at være i Lejr sammen med de gæstfrie norske Spejdere og lære det gæstfrie norske Land og Folk at kende.

Nedenfor kan I læse, hvad en af Troppens Spejdere fortæller om den gode Tur.

Lil.

III. Odense Trops Rejse til Norge

Jeg vil begynde ret overlegent (Hans har nemlig været udenlands). Som man maaske ved, har de norske K.F.U.K.-Spejdere afholdt en Landslejr i *Eidskog* ved Kongsvinger. Da Nordmændene er venlige og gæstfrie Mennesker, sendte de, ca. 1 Aar før Lejren, Indbydelse af Sted til en lang Række Lande. Ogsaa til Danmark kom der een, som Spejderchefen lod gaa videre til III. Odense.

Vi arbejdede med Udstyr o. a., og da Sommeren kom, var alt klappet og klart. Lørdag d. 28. Juni Kl. 8 om Morgenen stod 20 Spejdere opstillet paa Odense Banegaard, med snærende Rygsække og straalende Humør. Som Troppens Leder skridtede „Ubbe“ majestætisk Fronten af, sammen med Korpssekretæren „Lil“, mens Pressefotografene sværmede omkring os.

Turen til København gik fint. Vi begav os straks til Skibet for at lægge Bagagen og komme gennem Tolden. „Kronprins Olav“ laa ved Kajen og saa godt ud. Efter overstaaet Toldroderi gik vi om Bord og kaprede os en Plads paa Dækket. Kl. 4 stod Baaden ud af Havnen, hilst af en Skov af Lømmetørklæder. Turen op gennem Sundet var pragtfuld, og vi nød den i fulde Drag. Ved 6-Tiden spiste vi os rigtig godt mætte, og gik paa Opdagelse

paa Skibet. Fra 12-2½ sov vi paa Dækket, d. v. s. sov er vist saa meget sagt. Allerede Kl. 3 stod Solen op. Der var livligt over det hele, for Folk vilde gerne se Solopgangen. Ovre mod det taagede Land — der var Sverige — glødede Himlen i tusinde Farver. Forbavsende hurtigt kom Solens blodrøde Skive til Syne, og kastede sine skraa Straaler ud over Havet, der laa saa blankt som et Spejl. Det var et mærkeligt Skuespil.

Kl. 6 kom vi ind i Oslofjorden. Det er saa underligt og fremmedartet et Landskab, at det næsten er umuligt at beskrive. Lutter Graner og Fjelde, og ikke een eneste Bøg. Indsejlingen var flot, og vi glædede os vanvittigt til at komme i Land. I Oslo Tropa var mødt op for at modtage os, for vi skulde være 3 Dage i Oslo, inden vi drog videre til Lejren. Hos vore venlige norske Værter tilbragte vi nogle dejlige Dage, og fik set saa godt som hele Byen.

Nationalmuseet, Karl Johangatan, Universitetet, Slotet, Viglandsbroen og Raadhuset. Vi var selvfølgelig ogsaa paa Holmenkollen og Frognersæteren.

Om Onsdagen tog vi af Sted til Lejren. Vi kørte i 5 Timer gennem det sydøstnorske Landskab, og kom til Stationen Magnor, hvor vi stod af, og blev kørt i Bil til Lejren, fordi vi var Udlændinge. Eidskog ligger ca. 5 km fra den svenske Grænse i et vidunderligt Landskab. Her havde 7000 norske K.F.U.K.-Spejdere sat hinanden Stævne. Desuden var der Repræsentanter fra 21 forskellige Nationer. Vejret var pragtfuldt den første Dag, og vi nød det. Da Lejren var rejst, gik vi lidt rundt og orienterede os; vi blev slaaet af den umiddelbare Glæde og naturlige Hjælpsomhed, vi mødte overalt.

Det vilde fylde for meget at fortælle om alt, hvad vi oplevede, saa jeg maa nøjes med det vigtigste. Andendagen havde vi en stor Aabningsparade med Tale af den norske Spejderchef, *Josefine Barman*, som er uhyre flink. Hun er en Personlighed, der overstraalet alle andre.

En Dag var der et stort Grænsestævne, hvor alle Spejderne deltog, og vi fik Lov til at tage en lille Tur ind i Sverige. Flere Aftener var der store Fælleslejrbaal, hvor Udlændingene ogsaa underholdt. I det hele taget var der arrangeret meget for os Udlændinge. Hver Eftermiddag var der særlig Underholdning paa Engelsk og endvidere Norskundervisning, hvor der blev gjort uhyre Fremskridt.

Den norske Lejr var godt indrettet, særlig naar man tager i Betragtning, at alt laa stille under Krigen. Vi morerede os dejligt helt igennem. Hvad gjorde det saa, at det tordnede og regnede ind imellem.

Vi var meget kede af det, da vi skulde forlade Lejren den 10. Alle de udenlandske Gæster skulde indkvarteres privat en Uge efter Lejren, saa vi blev skilt fra hinanden saa længe. Da vi mødtes igen paa Kajen i Oslo, var der ikke een, der ikke havde noget spændende at fortælle. Det var en Samling trætte Piger, der naaede København og senere Odense den følgende Dag.

Landslejren ved Eidskog

Vi er kommet til at holde af Norge og alt Norsk. Deroppe, blandt Fjelde og Graner, blev der knyttet mangt et Venskabsbaand med norske Piger, Piger vi aldrig glemmer.

Lad mig slutte med en hjertelig Tak til Spejderchefen, „Ubbe“, „Lil.“ og alle de andre, der hjalp os til denne Tur.

Kvik.

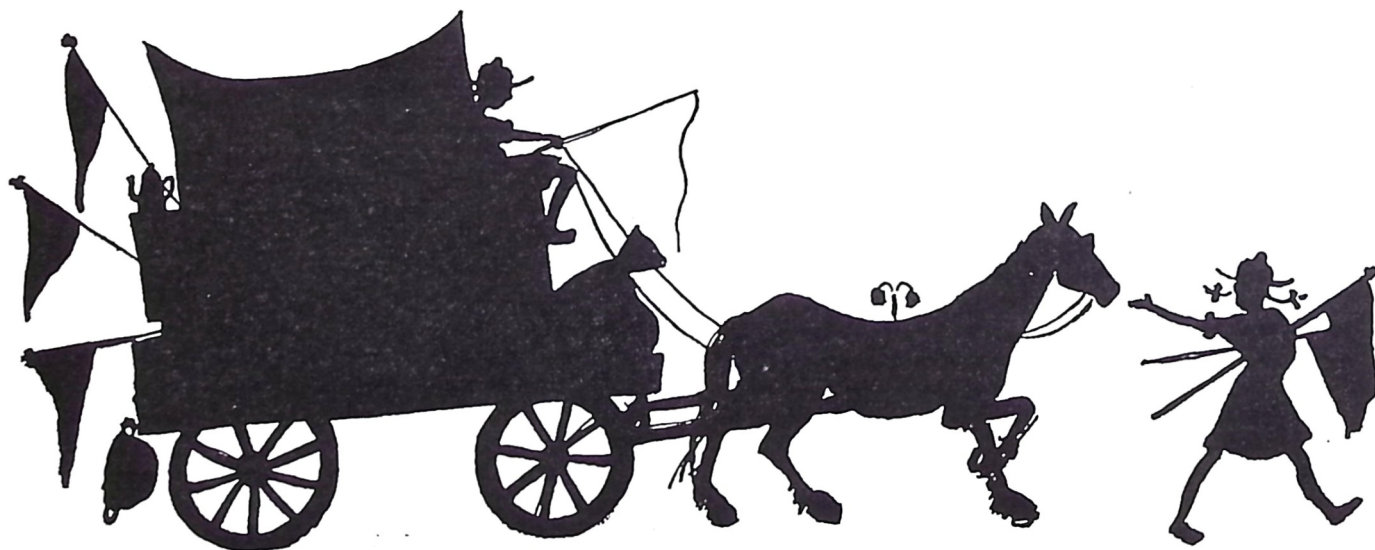
Grethe Toxværd, Inge Thorsen, Meisernes Trop. Gertrud Damgaard, Hanne Appel, Falkonertroppen.

Birthe Andersen fra Solbjerg Trop.

Birthe Andersen fra Solbjerg Trop. Allyn Lund, Grethe Toxværd og Inge Thorsen, Meisernes Trop.

Saa deltager vi alle med fuld Musik i Papirindsamlingen!

I. Det Samfund, Du lever i...

Forbavsende faa Mennesker har i Virkeligheden Kendskab til det Samfund, de daglig lever i.

Jeg kunde have Lyst til at fortælle jer lidt om det. Nu er det ikke Meningen, at min Redegørelse skal være udtømmende, for saa skulde den fylde mange trykte Bøger; men lidt Begreb kan I altid faa om det.

Denne Gang skal I høre lidt om vort *Statsstyre*, senere kommer Turen til de økonomiske og sociale Forhold og ogsaa lidt om Folkeoplysningen, og saa haaber jeg, at I af dette vil faa forøget Interesse for jert Folk.

Fra jeres Historiebøger ved I, at Danmark engang var et stort Rige, til Gengæld var det kun tyndt befolket — nu er Danmark lille; men tæt befolket. Derfor kræves der i Dag et større Statsmaskineri. Dengang — langt tilbage i Oldtiden — var det een Person, der havde den største Magt — nemlig Kongen. Folket havde dog Medbestemmelsesret paa Tinge. Senere blev den brede Befolknings Mening efterhaanden trængt tilbage af de finere Slægter, som senere dannede den saakaldte Adelstand, der paa afgørende Maade indskrænkede Kongens Magt. Efter en Udvikling paa flere Hundrede Aar traadte Adelstanden i Forfald, og nu blev Kongen enevældig. Denne Periode varede ca. 200 Aar, hvorefter vi uden nævneværdige Batalje gled over i den nuværende Tingenes Tilstand, der er karakteriseret ved Grundloven af 1849.

Med Grundloven kom der noget nyt ind i vort Statsstyre, nemlig en Tredeling af Magten:

Den lovgivende,
den udøvende
og den dømmende Myndighed.

Denne Maade at dele Magten paa er karakteristisk for et demokratisk Styre.

Først den *lovgivende* Magt. Det er Kongen og Rigsdagen i Forening. I ved, hvad Rigsdagen er, ikke? Det er en Flok af folkevalgte Mænd — den er delt i to Ting — Folketing og Landsting. De af jer, der bor i København, kender jo Christiansborg Slot, hvor Tingene holder til Huse.

Naar en Lov skal vedtages, forelægges den enten af et Rigsdagsmedlem, eller af en af Kongens Ministre, som jo er Majestætenes Repræsentanter. Tre Gange skal den diskuteres i Folketinget, og saa er man endda ikke færdig, idet den skal behandles lige saa mange Gange i Landstinget. Man vil nemlig være helt sikker paa at naa til et godt Resultat. Hvis Forslaget bliver endelig vedtaget i Rigsdagen, skal Kongen underskrive. Majestæten kan godt nægte det, og gør han det, bliver det ikke til Lov; men normalt underskriver Kongen. Samtidig med Kongen skal en Minister underskrive, da Ministrene er ansvarlige for

Regeringens Førelse. For at vi kan blive underrettede, skal Loven offentliggøres i et Bland, der hedder Lovtidende, og saa er vi endda ikke bundet af den endnu — først 8 Dage efter træder den i Kraft.

Den *udøvende* Myndighed er hos Kongen; men han udøver den gennem sine Ministre. Det vil altsaa sige, at Ministrene er dem, der sørger for, at Lovene bliver ført ud i Livet. Der er ikke noget bestemt Antal Ministre — dens Antal varierer mellem 10 og 15.

I har sikkert alle hørt Tale om de forskellige Ministerier, f. Eks. Statsministeriet, Udenrigs-, Indenrigs-, Finans-, Justits-, Undervisnings-, Krigs-, Marine- og flere andre Ministerier. Det kalder man Centraladministrationen, som har Sæde i København. I kender nok de røde Bygninger, der ligger omkring Børsen.

Men ude i Landet er det ogsaa nødvendigt at have Folk til at være den øverste Myndigheds Stedfortrædere. Det er Amtsmændene. Fra Kongemodtagelserne i Sommer rundt om i Landet har I sikkert set en Mand i en meget fin Uniform — det er Amtmanden. Hans Embedsomraade er meget omfattende.

Vi kan ikke forlade denne Gren af Statsstyret uden lige at nævne den kommunale Forvaltning. I Almindelighed bestaar den i Købstæderne af en Borgmester og et Byraad — noget andet gælder for København, hvor man har flere Borgmestre og en Magistrat. Paa Landet har man Sogneraad og en Sognefoged. Hos disse Myndigheder afgøres de forskellige kommunale Anliggender.

Saa kommer vi til Slut til den *dømmende* Myndighed, som ligger hos Domstolene.

Vi har her i Landet tre Instanser: Underretterne, Landsretterne — østre og vestre — og Højesteret. Det er dog i Almindelighed kun muligt at faa en Sag behandlet i 2 Instanser; saaledes at man begynder f. Eks. ved Underret eller Landsret. Det er Sagens Art og Betydning, der afgør ved hvilken Ret.

Mon ikke de fleste af jer af og til i Avisen har set, at den eller den „blev fremstillet i Grundlovsforhør“. Det er en Underretsdommer, den mistænkte bliver fremstillet for, da det er ham, der afgør, om der er Grund til videre Fængsling. Dette Forhør skal finde Sted senest 24 Timer efter Anholdelsen. Den Regel, der her har fundet Udtryk i Grundloven, er blevet betragtet som en af de vigtigste. Den gjorde op med tidligere Tiders mere usikre Tilstande under Enevælden — og kan staa som Symbol for den demokratiske Stat, vi lever i.

lille-M.

Spejder Jul...

Nu er det igen Tid at tænke paa Julebladene!

I kan skaffe Troppen en ekstra god Indtægt ved Salg af „Spejder Jul“.

Bladene ventes omkring d. 15. November, men inden den Tid maa I fortælle jeres Tropsfører, hvor mange Blade I kan sælge, saa den samlede Bestilling fra Troppen hurtigst muligt kan indsendes til

Pigespejderdepotet, Lundsgade 6, København Ø.

Bestillingen sker paa den Blanket, der er indlagt i hver Bladpakke, og jo før Bestillingen kommer Depotet i Hænde, des mere sikker er Troppen paa at kunne faa det ønskede Antal Blade.

Salgsbetingelserne er de samme som sidste Aar, idet Troppen ved Aftagelse af mindst 10 Stk. faar Bladet for 70 Øre og sælger det for 1 Kr. — det bliver altsaa en Fortjeneste paa 30 Øre pr. Blad — og det er nok værd at tage med til den slunkne Tropskasse.

Og saa er der ogsaa gode Præmier til den Trop, den Patrulje og den enkelte Spejder, der sælger flest Blade, saa hæng bare i!

Hvordan Bladet kommer til at se ud, kan vi desværre ikke vise jer, da Klichéen ikke er naaet frem, men af nedenstaaende Fortegnelse fremgaar, at Bladet igen i Aar bliver indholdsrigt med lidt for enhver Smag.

INDHOLD:

Og der var Hyrder i den samme Egn ... Af Borge Hjerl-Hansen	Vildmandsliv i Lapland ... Af Torkel Vogg, med Forfatterens Fotos
Kaptajns Cooks sidste Rejse ... Ved E. Th. Bjørn	Jette og Jørgens Hjælpsomhed ... Af Annesofie Hermann
Verdens første Spejderlejr i 1907 ... Erindringer af Sir Percy Everett	Tegninger af Thora Lund
Det mystiske Lys ... Spejderfortælling af A. Bang Andersen	Julemærket ... Af E. Th. Bjørn
Tegninger af Aage Gotved	
Freds-Jamboreen i Frankrig ... Portrætter og Udtalelser, Billedsider	Forsidetegning ... Af Aage Gotved
Den første Spejderpatrulje i Danmark ... Af Ove Holm	Farvefotografierne ... 2. og 4. Omslagsside af A. Thierlein
Har du husket? ... Digt af Elith Olesen, Ramme af Aage Gotved	Redigeret af Gunnar Ipsen

Musik skal der til...

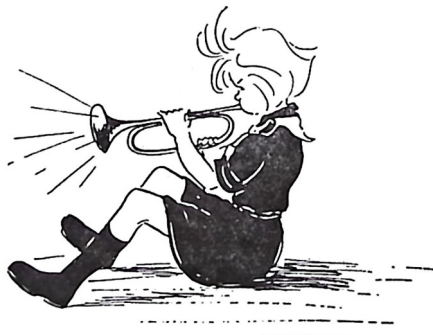
Tromme u. Stikker.....	Kr. 95,00
Trommestikker pr. Par	- 4,50
Trommebandoler	- 9,15
Trommebogen F. D. F.	- 2,00
Signalhorn, engelske, korte	- 80,00
Signaler og Signalhornsmarcher	- 1,25

Blokløjte, Palisandertræ	Kr. 18,50
Blokløjte, fransk Celloid	- 4,00
Etui t. Blokløjter	- 3,50
Blokløjteskolen, Otto Mortensen ...	- 3,85
20 Melodier for Marchløjte	- 1,00

★

NB. Spejderbogen, Pris Kr. 4,00, og Sangbogen,
Pris Kr. 2,00 er atter paa Lager.

HUSK! Spejdernes Samaritertbog.

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fynas Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 20. Oktober 1947

14608